

Ücretsiz yaşam alın (Markos 8:27-38)

Anne baba çocuklarına iyi şeyler vermek ister. Ama anne babanın veremediği şey vardır. O yaşamdır. İnsanın doğuştan sahip olduğu yaşam var ama bu çok zayıftır. Dolayısıyla bu yaşamı devam ettirmek için dışardan sürekli besin, su, güneş ışığı, ısı vs. çeşit çeşit unsurlar lazım. Tanrı'nın yeryüzündeki yaratıklar için sağladığı şeyler yoksa insan artık yaşayamaz. Zaman da aynı. Her birine sağlanmış zaman bitince artık yaşayamaz. Böylece insan kendi bedeninin yaşamını bile kendi gücüyle devam ettiremez. Hatta sonsuz yaşayan kendi ruhunu nasıl devam ettirebilir?

Tanrı bize yaşam veren Tanrı'dır. Tanrı ve bizim ilişkimiz yaşam veren ve yaşam alanın ilişkisidir. Tanrı'nın Oğlu'nun bu dünyaya gelmesinin amacı insanlara egemen olmak değil Tanrı'nın sonsuz yaşamını vermektir (Yuhanna 14:6). Biz O'nun yardımını reddetmemeliyiz, ihmal etmemeliyiz. Bize gelen Tanrı'nın yaşamı sayesinde ruhumuz ölümün egemenliği altından kurtuldu ve biz Tanrı'nın çocukları olduk. Artık hastalıkları da yenebiliyoruz.

Tanrı'nın yaşamı bize geldiği zaman biz bunu kabul etmeliyiz. Yani İsa Mesih'i kabul etmeliyiz (Romalılar 10:10). İsa Mesih'i kabul etmek derken sadece 'Ben İsa Mesih'e inanıyorum' demek anlamına gelmez. İncil'in yazıldığı zamanlarda İsa Mesih'i kabul edenlerin ne kadar büyük sıkıntılar çektiklerini düşünmemiz lazım.

Tanrı İbrahim'in güvenilir olduğunu biliyordu ama oğlunu kurban olarak vermek için bıçağı aldığı zaman ona 'şimdi Tanrı'dan korktuğumu anladım' dedi. Petrus ağzıyla Rab'bi kabul etti ama tehlikelerle karşılaştığında sonuçta Rab'bi inkâr etti. Söz olarak Rab'bi kabul etti ama bu yetkin bir şey değildi. Hananya ve Safıra da yüreğinde İsa Mesih'i kabul etti ama imanını harekete geçiremedi. Yakup da Tanrı'dan korkan bir kişiydi ama uyluk kemiği çıktıktan sonra artık Tanrı tarafından kabul edildi.

Biz Tanrı'dan lütfedildiysek ibadet, şükran, ilahi, hizmet ve fedakâlık aracılığıyla Tanrı'yı yüceltmeliyiz. Biri Tanrı'dan bir şey aldığına inanıyorsa şükrederek yada sözünü yerine getirerek imanını göstermelidir. İsa Mesih'i ikrar etmek budur.

Ondarlık ve sunular Tanrı'nın halkı olarak mutlaka yapmamız gereken şeylerdir. Bize yaşam vermek için kendi canını vermiş olan İsa'nın önünde kendi çıkarımı düşünerek cimrilik yaparsak nasıl O'nunla ilişki kurabiliriz? Benliğin tutkusu yada bencillikten dolayı ruhsal olarak zarar görmemeliyiz.

İsa Mesih'i ikrar etmek sürekli devam edilmelidir. İsa'yı ikrar ettikten sonra 'artık kurtuldum, bitti' diye düşünmemek lazım. 'Tanrı günahımı bağışladı!' diyerek hâlâ dünya insanları gibi yaşamamak lazım. Rab'bin günü ibadete katıldıktan sonra 'bu kadar yeter!' demek Tanrı'yla ilişki kurmayı istemediğini gösterir.

İman edenler kurtulmuş olanlardır. Ama Kutsal Kitap onlara 'kurtuluşunuzu etkin kılın' dedi (Filipililer 2:12). Bu 'İsa Mesih tekrar geleceği gün yüce beden olarak dirileceksiniz. Bunun için hazır olun' anlamına gelir (Filipililer 3:20-21). İlk kilisedeki kutsallar o günle ilgili umudundan dolayı canını esirgemediler (Romalılar 16:4). İsa Mesih'i ikrar ettiyse Tanrı'yla ilişki kurmak lazım. Bu bize güç verir. Kurtuluşu İsa Mesih'in kanına inanarak alıyoruz ama imanımıza göre yaşadığımız zaman güç alabiliriz.

Tanrı'nın Oğlu gibi biz de canımızı esirgememeliyiz (Markos 8:35-38). Rab 'seviyorum dersin yeterli' demedi 'Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin' (Matta 22:37) dedi. Birde 'Biri bana gelip de babasını, annesini, karısını, çocuklarını, kardeşlerini, hatta kendi canını bile gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz' (Luka 14:26) dedi. Rab bunu bizi sıkıntıya sokmak için söylemedi. Rab bizi sonsuz yaşama

kavuşturmak istediği için sürekli itaat etmemiz gereken söz veriyor. Biz de İsa Mesih gibi canımızı esirgememeliyiz. Tanrı'nın yaşamıyla yaşamalıyız. Tanrı'nın egemenliği için O'nun doğruluğu için bedenimizi kullanalım ve Tanrı'nın verdiği sonsuz yaşama sahip olalım.

Biz Tanrı'nın yardımına ihtiyacımız vardır. Tanrı'nın buyruğuna itaat edenler Tanrı tarafından yardım edilecekler. Bu İsa Mesih'i ikrar edenlerin ayrıcalığıdır. Dolayısıyla Tanrı'dan yardım isteyenler ibadeti başarmalıdır. İbadet kendisi Tanrı'ya itaat edenlerin ayrıcalığıdır.

Kutsal Ruh aracılığıyla olmadan kimse İsa'yı Rab olarak kabul edemez (1.Korintililer 12:3). Kutsal Ruh aracılığıyla sadece canını kurtarmak için yitirebilir (Luka 9:24). Dolayısıyla Kutsal Ruh'la yaşayanlar sadece ibadet aracılığıyla Tanrı'yı hoşnut edebilirler. İbadete katıldığı zaman dünyanın düğmesini kapatmalı bütün yüreğiyle Tanrı'ya tapınmalıdır. Dünya ne kadar karışık olsa da ibadet yaparken sadece Tanrı'ya odaklanmalıdır.

Vaaz sırasında Tanrı'nın adını yücelten söz ilan edilirse "Amin" diye karşılığını vermeliyiz. İlahi söylerken bütün gücüyle ilahi söylemeliyiz. 'İstersem ilahi söylerim istemezsem ilahi söylemem, sana ne?' diye düşünenler acaba varsa hemen tövbe etmeliler. Geçmişteki İsrail halkı gibi bütün kilise üyeleri kilisenin ibadetinin çok güzel bir eser gibi olabilmesi için gayret etmeliler.

Dua ederken çok gayretle yalvarmalıdır. Sanki Tanrı'ya ihtiyacı duymayan insan gibi ağzını kapatıp durmamak lazım. Yada dua etmeden başka insanları seyretmemek lazım. İç odada dua etmek ve ibadet sırasında dua etmek farklıdır. İbadet sırasında dua ederken özellikle kilise için dua etmelidir.

İbadet sırasında cep telefonu kullanmamak lazım. İbadet başlamadan önce cep telefonu kapatarak ibadeti engellemek lazım. Dünyadaki insanlar ibadetimize baktıkları zaman 'Şunlar bütün canıyla ibadet yapıyorlar!' diye hissedebilmeleri gerekir. Kiliseye ilk gelenler de ibadetimizi görürerek etkilenebilmeliler.

İbadet yaparken bütün yüreğiyle, bütün canıyla ve bütün aklıyla yapmalı ki Tanrı'nın kabul edeceği çok harika bir ibadet olmalıdır. Bunun için bütün kilise üyeleri gayret etmeliler. Tanrı'nın önünde dua ederken ve ilahi söylerken bunu sadece kendi kişisel bir hareket olarak düşünmemeli Tanrı'ya verilen kilisenin bir eser olarak düşünmelidir. Böyle ibadet yapılan yer Tanrı'nın yaşamıyla dolup taşıyacaktır.